

Hana Repová

NEZTRAŤ MAPU
K MÉMU SRDCI

NEZTRATĚ MAPU
K MÉMU SRDCI

Nestrať mapu k môjmu srdcu
Copyright © 2022 by Hana Repová
All rights reserved.

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Veselá, 2023
Cover © Zuzi Maat, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3532-7 (pdf)

Hana Repová

NEZTRÁŤ MAPU K MÉMU SRDCI

přeložila Lucie Veselá

Obsah

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Kapitola 21

Kapitola 22

Kapitola 23

Kapitola 24

Kapitola 25

Kapitola 26

Kapitola 27

Kapitola 28

Kapitola 29

Kapitola 30

Kapitola 31

Kapitola 32

Kapitola 33

Kapitola 34

Kapitola 35

Kapitola 36

Kapitola 37

Kapitola 38

Kapitola 39

Epilog

Tobě...

Jsi jméno a dvojmístné číslo v mé duši.
Jsi dobro, co zůstalo tu, každý tuší.
Takové to každodenní, co v tmách nám svítí,
jako když tvůj úsměv a puk v síti
tvořily ještě náš svět.

Vzpomínka váží víc než jizva na srdci
a jednou přijde čas, kdy se zase potkáme – všichni.
Na širé pole sluncem zalité, smutek
a bolest konečně odváte.

Kapitola 1

BEN OTEVŘEL APLIKACI V MOBILU, KTERÁ mu každý den přinášela nějaká osvědčená moudra. Už to tak dělal několik týdnů, a to od té doby, kdy prohrál sázku se svým kamarádem. Ten i navzdory tomu, že pracoval na výletní lodi, denně kontroloval, jestli plní svou povinnost a poctivě si čte horoskop. Našel mu dokonce i nějakou střelenou ezoterickou tetu, která ta moudra každý den psala.

HOROSKOP BEN: *Nestrkejte nos do věcí,
do kterých vám nic není, nebo přes něj dostanete.*

Lorin při nastupování do autobusu uklouzla na vrchním schodu a místo toho, aby váhu přenesla dopředu, ostatně tak, jak je v takových situacích doporučováno, ji přenesla dozadu, protože přesně tak to několik let dělala při lyžařském výcviku. Její nešikovný manévr měl však i teď stejný efekt jako při lyžování. Vyvrátila se dozadu a shodila ze schodu korpulentní starší paní, která jí celou dobu funěla na záda, a dva další cestující za ní. Po hromadné omluvě všem zúčastněným si potupně sedla do poslední řady sedaček v autobusu a snažila se vymazat ze svého podvědomí poznámku jednoho pána, že „s takovou vlečkou to jde do kopce těžko“. Svá slova navíc doplnil spikleneckým mrknutím a všeříkajícím pohledem na její nadměrný zadek. To ten den tedy fantasticky začíná!

Vstát, obléct se a vyrazit do práce dnes Lorin stálo už nesku-
tečné úsilí. Natáhla krk ke světelné tabuli, aby si ověřila, jestli vů-
bec nastoupila do správného autobusu, neboť od včerejška nebyla
schopná jediné kloudné myšlenky. Od chvíle, kdy nečekaně vešla
do kanceláře svého přítele Tamona, který byl zároveň i jejím spolu-
pracovníkem, a přistihla ho s kolegyní, rozepnutým poklopcem
a překvapeným výrazem ve tváři, se propadla do jakési černé díry,
ze které se nedokázala vyhrabat. Dnes byl díkybohu pátek a ona si
neustále opakovala, že musí zvládnout jen nejbližších osm hodin.
Potom se vrátí domů, zachumlá se do své už trochu ošuntělé deky
a vypláče všechny slzy, které teď musela silou vůle zadržovat.

Poté, co vystoupila z výtahu a vešla dveřmi z mléčného skla
do firmy, ve které pracovala, všichni kolegové postávající s kávou
na chodbě rázem ztichli.

„Bré ráno,“ zašeptala přiškrceným hlasem a se skloněnou hla-
vou a rudými tvářemi zmizela ve své kanceláři. Ani schovaná za
velkými slunečními brýlemi však nedokázala čelit jejich pohledům.
Těsně předtím, než za sebou zavřela dveře, sklouzla pohledem
ke dveřím Tamonovy kanceláře, ve které se jí včera obrátil život
naruby. Dveře byly zavřené a žaluzie na velkém proskleném okně
zatažené. Přesně jako včera, když tam po krátkém zaklepání vpadla.

Celou noc se snažila nemyslet na to, jestli strávil noc „u ní“, nebo
přespal v kanceláři. Do Lorinina bytu, do kterého se přestěhoval
teprve před čtyřmi týdny, se v noci totiž nevrátil. Udělal dobře,
protože si nebyla jistá, jak by jejich setkání na domácí půdě dopadlo.
Jeden z nich by ale určitě skončil v nemocnici nebo na policejní
stanici. Poté, co je včera přistihla in flagranti, popadla svou kabelku
a utekla. Koutkem oka zahlédla, že za ní vyběhl a přitom se snažil
vysvobodit košili zaseknutou v zipu od kalhot.

Lorin zmizela ve výtahu, ale škvírkou zavírajících se dveří ještě
viděla, jak se mu smáli kolegové postávající u nápojového automatu.

Pokusil se ji doběhnout po schodech, ale asi poprvé v životě měla štěstí a okamžitě chytl taxík. Viděla, že se za taxíkem rozběhl, ale přikázala řidiči, aby v žádném případě nezastavoval. Ještě v taxíku si vypnula mobil a doteď ho nezapnula.

Sundala si kabát a přála si, aby měla po včerejšku odvalu se postavit svým kolegům čelem a jít si do kuchyňky udělat kávu. Ale neměla. Namísto toho zapnula počítač a pokusila se přihlásit do systému. Ten však několikrát za sebou zahlásil, že zadala nesprávné heslo. Vzápětí na monitoru vyskočilo okénko, které ji informovalo o tom, že byl systém z bezpečnostních důvodů zablokován a opětovné přihlášení bude možné až za patnáct minut.

Zničeně se opřela čelem o stůl a doufala, že ta pulzující bolest v hlavě poleví a restartuje se jí i mozek. Do háje, kdy naposledy to heslo měnila? Ať se na to snažila přijít sebevíc, byla si jistá, že heslem je její rok narození.

Vtom jí však přejel mráz po zádech, když si uvědomila, že včera odešla, aniž by se odhlásila, a dnes ráno byl počítač vypnutý. V branži, ve které pracovala, bylo opuštění pracoviště bez odhlášení se ze systému něco, za co ji šéf mohl na hodinu vyrazit.

Ozvalo se krátké zaklepání, a než si stihla znovu nasadit sluneční brýle, vešel její kolega Ben, nebo jak mu od prvního dne ostatní kolegyně říkaly – ten s těma smutnýma očima. Ale na druhou stranu, jak by to asi vypadlo, kdyby měla v kanceláři nasazené sluneční brýle?

Ben měl jen jeden jediný výraz v obličeji. Vždy kamennou tvář. Vzpomněla si však na to, jak mu kdysi při jedné velmi legrační situaci, kdy se všichni popadali smíchy za břicho, zacukal koutek. To bylo všechno. Ještě nikdy ho neviděla se usmát a vyzařoval něco, co jí napovídalo, aby byla obezřetná. Jeho výraz ani nyní neprozradil, jestli si všiml jejích ubrečených očí. Ale musel by být snad slepý, kdyby ne. Zavrtěla se na své kancelářské židli, protože

s tímto chlápkem za celé tři měsíce, co ve firmě pracoval, prohodila asi pět slov, a to jen dobrý den nebo na shledanou. A o Lorin se rozhodně nedalo říct, že by nebyla společenský typ. Ben se však ve firmě nebavil s nikým. Byl to samotář a podivín. Staral se jen o to svoje a podle toho, co slyšela od šéfa, svou práci dělal velmi dobře a o nic jiného se nezajímal. Lorin byla v jeho přítomnosti celá nesvá, i když k tomu neměla žádný důvod.

Chvilí předtím, než včera vešla do Tamonovy kanceláře, stála před Benovými dveřmi, ale neodvážila se zaklepat a zeptat se ho na peníze, které chtěli za firmu věnovat ke kulatým narozeninám jedné kolegyni. A právě v ten okamžik se rozhodla, že se napřed zeptá svého přítele, který měl kancelář naproti té Benově. A to byla první shozená kostka včerejší dominové katastrofy!

„Zdravím.“

Lorin namísto pozdravu jen pokývla hlavou.

„Tohle je pro vás,“ řekl, položil jí na stůl lísteček a otočil se k odchodu.

„Počkejte! Co to je?“ Sebrala zelený papírek, na kterém byla směsice čísel a písmen.

Ben už stál ve dveřích, ale přeci jen ještě udělal krok zpět a potichu za sebou zavřel dveře kanceláře.

„No... včera, když jste odešla, jsem se potřeboval dostat do databáze nálezů a přidat nové objekty, ale nemohl jsem, protože jste zůstala přihlášená, čímž jste vyblokovala moje přihlášení.“

Doprčic!

„Musel jsem rozlousknout vaše heslo. Opravdu jsem neměl jinou možnost. Nevím, jestli jste si všimla, že včera byl poslední den, kdy bylo vaše heslo platné.“

Ano, věděla o tom, ale ráno neměla čas to řešit. Chtěla si ho změnit až po obědě. Jednou za měsíc musela být totiž všechna hesla z bezpečnostních důvodů obnovena, ale jí to připadalo zbytečné

a zdoluhavé, a to hlavně teď, když slyšela, že Ben její heslo rozlouskl naprosto jednoduše.

„Změnil jsem ho, abyste se dnes dostala do systému. Jakmile se přihlásíte, okamžitě ho znovu změňte. Šéfovi jsem o tom neřekl a je jen na vás, jestli mu to povíte.“

Už to chápala.

Lmtnojvvr20r9v! bylo její nové přihlašovací heslo, které bylo napsané na lístečku.

„Co to znamená?“

„Nic. Je to jen heslo.“

„Já... děkuju. Mrzí mě, že jsem vám způsobila problémy. Budu vám vděčná, když to zůstane jen mezi námi. Šéf by asi nebyl dvakrát nadšený.“

„Včera se tady už neukázal, takže neví, že... neví nic.“ Pokývl jí na pozdrav a odebral se k odchodu. „Ještě jedna věc... nebo spíš rada a je jen na vás, jestli ji přijmete. Zkuste si vytvořit heslo podle toho, které jsem vám teď dal. Opakovaný čtyřmístný kód není dostatečně bezpečný, a to hlavně tehdy, když někdo používá svůj rok narození. Uhodl jsem ho na druhý pokus.“

Dveře se za ním potichu zavřely, ale ona na ně ještě dlouho zírala. Zvláštní. Dnes si s tím chlápkiem řekla víc slov než za celou dobu, co je ve firmě. Nikdo z kolegů s ním neměl bližší vztah. Všichni věděli, že je zvláštní.

Hned na začátku si kolem sebe postavil zeď. Pamatovala si celkem přesně, jak mu Tamon první den řekl, že si tady všichni tykají, a on se na něj jen tak nějak zvláštně zadíval a odpověděl mu, že radši zůstane u vykání. Všechny svým odměřeným přístupem zaskočil a okamžitě se o něm začala šířit spousta drbů. Nikdo ale netušil, co je na nich pravdy. Prý byl ve vězení, protože zabil svou manželku, když ji přistihl s jiným mužem, a potom se sám pokusil zastřelit, ale nevyšlo mu to. Aspoň tak to někdo říkal recepční, načež

jiný kolega potvrdil, že když se převlékali do terénu, měl Ben pod klíční kostí jizvu, která klidně mohla být následkem nevydařeného pokusu o to si zasadit smrtelnou ránu.

Lorin byla fascinovaná, jakou rychlostí se o něm začaly šířit drby, a pokaždé, když jí o něm někdo něco řekl, nějakou zaručeně pravdivou informaci, bylo v tom příběhu přidaných pár nových detailů. Jeho manželka to s tím druhým chlapem dělala v jejich manželské posteli, tomu chlapovi Ben vpálil kulku rovnou mezi oči a ji potom uškrtil punčochou...

Lorin ale dost pochybovala o tom, že je to pravda. K jeho osobnímu spisu se sice kromě šéfa nikdo jiný nedostal, ale ona věděla, že její šéf by člověka s takovou minulostí nikdy nezaměstnal. Když namítala, že by přece v jejich branži ani nemohl pracovat, ne s jejich bezpečnostními prověrkami, ne se záznamem v rejstříku trestů, jeden z kolegů se rozesmál a tvářil se, jako by byla naprostý idiot. Prý když má člověk peníze a přenechá je těm správným lidem, dají se zfalšovat všechny dokumenty. Lorin na to už nic neřekla. Považovala za zbytečné se s nimi hádat. Nadále však nevěřila, že by bylo pro člověka s takovou minulostí možné si najít práci ve firmě, kde kromě jiného zneškodňovali výbušniny. Kolega, který se s ní kvůli tomu hádal, byl jen takový kvalifikovanější odpalovač ohňostrojů a věděl o tom... nic!

Musela to heslo zadat třikrát, než se jí podařilo úspěšně přihlásit. Neměla dnes jako obvykle nervy ze železa, když připravovala pro chlapy nějaký zásah, ale spíš ze želatiny. Mohla za to i její matka, jejíž jméno neustále svítilo na vyzvánějícím mobilu, jako by vycítila, že právě teď chce mít Lorin od všech klid. Dnes na ni vážně neměla náladu, a tak se ji snažila ignorovat. Místo toho jí ale každou chvíli přicházely další a další zprávy.

Zlato, našla jsem pro tebe skvělý víkendový seminář o výživě.

...

Lorin, už jsem tě přihlásila, nechám ti poslat šek, všechno jsem zařídila, stačí ho jen zaplatit. Věřím, že za sto eur to bude skvělá investice do tvé budoucnosti.

...

Lorin v duchu zaúpěla! Neplánovaných sto eur by jí v napjatém finančním rozpočtu vypálilo pořádnou díru.

...

Tak mi to už konečně zvedni! Nemám na tebe celý den.

...

Na displeji se znovu objevilo jméno její matky. Telefon přepnula do tichého režimu a čekala, až Elvíra pochopí, že její vyvolávání a vypisování je zbytečné. Lorin nutně potřebovala pauzu. Za normálních okolností by teď stála s kolegyněmi v kuchyňce, pila kávu a chvílku s nimi podrbala, ale dnes se rozhodla, že ze své kanceláře nevystrčí ani nos. To poslední, co teď potřebovala, bylo potkat Tamona. Nebyla si totiž jistá, jestli by ze skladu neukradla nějakou součást ohňostroje, nestrčila mu ji za trenýrky a neodpálila!

Znovu si povzdechla a podívala se na hodinky. Minuty se vlekly neuvěřitelně pomalu a konec pracovní doby byl stále v nedohlednu. Otevřela maily a na pár z nich odpověděla, když vtom ji vyrušilo zvonění pracovního telefonu.

„Lorin, přijď ke mně!“ Byl to její šéf a položil telefon dřív, než vůbec stihla odpovědět.

Doprčic!

Tak s tím zahrabáním se ve své kanceláři to dnes nevyjde. Ale co jiného mohla čekat, když se včera vypařila a nechala všechno ležet ladem? Její šéf byl sice férový chlap, ale tohle jí dá jistě sežrat. Díkybohu, že mu aspoň Ben neřekl, že zůstala přihlášená v systému, když odešla.

Najednou se zarazila. Až teď jí došlo, že Ben ví, co se včera stalo. Samozřejmě, že to ví! Jeho kancelář je přece naproti té Tamonově.

Do háje! Dnes jí to vůbec nemyslelo.

Ať už je odpoledne a ona může konečně vypadnout!

Vytáhla z kabelky malé zrcátko a pokusila se ještě trochu upravit, i když věděla, že s těma uřvanýma očima nic moc nenadělá. Každému, kdo ji dnes viděl, muselo hned dojít, že celou noc probrečela. Odhodlaně vyšla na chodbu.

Její kolegové si všimli, že vyšla z kanceláře, a salva smíchu ozývající se z kuchyňky okamžitě ztichla. Věděli to! Všichni. Bojovně vztyčila hlavu a rozhodla se tvářit, že jí je úplně jedno, že se na její účet baví celá firma. Aspoň trošku se jí ulevilo, když zjistila, že mezi lidmi v kuchyňce nebyl ani Tamon, ani jeho milenka.

Po opatrném zaklepání vešla do šéfovy kanceláře.

„Pojď. Mám toho dnes tolik, že nevím, kde mi hlava stojí. Potřebuju aspoň nějaké papíry přehodit na tebe,“ přivítal ji šéf ve dveřích a přehraboval se v papírech před sebou.

„Já... myslela jsem si, že se mnou chcete mluvit o tom, proč jsem včera zničehonic odešla.“

Do háje, právě jsem sama sobě pěkně zavařila! Lorin, tobě už vážně měkne mozek!

Šéf si s mávnutím ruky složil brýle a podrbl se na hustě zarostlé šedivé bradě.

„Včera bylo včera, Lorin. Soustředíme se na dnešek.“

Takovou odpověď opravdu nečekala. Takže to věděl i on. Nebyl tady, ale protože se jí neptal na žádné detaily, tak bylo jasné, že ví, co se včera stalo.

„Děkuju. Napracuju si to.“

Šéf znovu mávl rukou a přistrčil k ní nějaké papíry.

„Postarej se, prosím tě, o tohle.“ Začal před ní rozkládat lejstra. „Této firmě musíš napsat ještě dnes. Potřebuji víc informací o tom objektu. Pošli jim formulář padesát dvojku, ať ho vyplní a pošlou, a potom uvidíme. A tuto cenovou nabídku neakceptujeme.“

Ať pošlou něco lepšího, nebo ať jdou k čertu.“ Podal jí další papír. „V podkladech stále chybí nouzové kontakty na Benovu rodinu. Dej mu to, ať je doplní, protože jinak bych ho za pár dní nemohl poslat do terénu. Vyprší nám totiž lhůta pro dodání údajů. Zatlač na něj, ať to doplní.“

No skvělé! Ben jí včera zachránil zadek, a v jejím případě teda rozhodně bylo co zachraňovat, a ona má teď na něho zatlačit! Parádní den!

„A tohle se musí ještě dnes dostat k personalistce,“ řekl a podal jí další dva papíry.

Zalapala po dechu, když uviděla okamžitou výpověď pro Tamona i jeho včerejší milenkou.

„Výpověď? Proč?“

„Protože jsem se tak rozhodl! On byl ještě ve zkušební době a já jsem doporučil, aby radši odešla sama. Když tak učiní, tak jí napíšu dobré doporučení. Neváhala ani minutu.“

Lorin v sobě cítila obrovský zmatek. Do konce Tamonovy zkušební doby zbývaly jen dva dny. Věděla to naprosto přesně, neboť mu šéf před měsícem řekl, že jeho vyhlídky jsou docela dobré. Právě proto musel odejít z ubytovny, kde bydlel. Nárok na levné bydlení tam měl jen po dobu, co byl nezaměstnaný nebo ve zkušební době.

Ale sehnat něco podobného za rozumnou cenu blízko centra města teď bylo obzvlášť těžké. Do Frankfurtu se po brexitu stahovalo množství firem z Anglie, a tak se už tak špatná situace s byty ještě zhoršila.

I proto se nad ním Lorin slitovala a nabídla mu, aby se nastěhoval k ní. Byt, který jí darovala její babička, měl skoro sto metrů čtverečných a krásný výhled na řeku Mohan a park na jejím břehu. Nejdřív mu to nabídla jako spolubydlícímu, ale jejich vztah se během několika málo dní nečekaně prohloubil.

Ted' jen nevěřicně kroutila hlavou na tím, jak lehkovážně zahнала svoje pochybnosti o tom, jestli to bylo správné rozhodnutí. Od začátku přece cítila, že to není muž jejích snů. Jenže její osamělost a touha po něze a blízkosti někoho jiného zvítězily nad zdravým rozumem a ona se dala obalamutit jeho sladkými řečičkami. A teď?

Zůstalo jí jen pošramocené ego a oči pro pláč.

Nevěděla, jestli ji víc bolela jeho zrada nebo to, že ji zostudil před celou firmou. Nikdy by ale nevěřila, že ho šéf vyhodí. Aby pravdu řekla, ještě stále tomu nemohla uvěřit a napřímo se ho na to zeptat nedokázala. Jaký jiný důvod však mohl mít pro to, že vyhodil právě Tamona a tu štetku, co mu lezla do kalhot?

Lorin v této firmě pracovala už tři roky a byla si jistá, že ji má šéf svým způsobem tak nějak otcovsky rád, ale to, co pro ni právě udělal, jí vehnalo slzy do očí.

Kapitola 2

VRÁTILA SE DO SVÉ KANCELÁŘE a rozložila papíry na stůl. Podklady k personalistce zanesla až v obědové pauze. Položí je do přihrádky, kam jí dávají poštu, a bude se tvářit, že ji zkrátka nezastihla, protože jí prostě bylo hrozně trapné tam přijít s Tamonovou výpovědí. Nepochybovala o tom, že drby o včerejší události dorazily už i k ní. Hlavou jí probleskla vzpomínka, jak jí před několika dny v bufetu pošeptala, že s Tamonem tvoří pěkný pár.

A potom další o tom, jak Lorin vehementně diskutovala s Tamonem, jestli se ke svému vztahu přiznají veřejně. Prosila ho, aby to, že jsou spolu, zatím v práci neříkali. Bylo to čerstvé a vztahy na pracovišti nikdy nepřinesly nic dobrého. Chtěla, aby počkali, jak se to mezi nimi vyvine... ale Tamon její názor nesdílel a ještě v ten den jí přišly kolegyně z jeho týmu se spikleneckým mrknutím pogratulovat, že ulovila takového chlapa. Tamonovi bylo jedno, o co ho prosila. Rozhodl se po svém.

Schovala si tvář do dlaní, aby aspoň na moment zahнала obrazy včerejška, které měla stále před očima: Tamonův vyděšený pohled a jednoznačná pozice, ve které se nacházel.

Zatřepala hlavou a zahнала myšlenku na to, že by možná měla šéfovi říct, aby Tamona přece jen nevyhazoval. Zaprvé věděla, že když se šéf jednou rozhodne, tak to nejde vrátit. Za tři roky, co tu pracovala, ještě nezažila, že by změnil svoje rozhodnutí. Někdy je schvalovala, jindy ne, ale jak se jednou zabejčil, nic a nikdo ho

nedokázal přesvědčit. A zadruhé, nezvládla by po tom, co se stalo, Tamona každý den potkávat. Muset s ním komunikovat o termínech, o výstroji nebo o klientech a tvářit se, že je všechno v pořádku. Tak velkorysá zkratka nebyla.

Měla žízeň, a tak jí nezbylo nic jiného, než si jít do ledničky pro lahev minerálky. Projít kolem kolegů se vztyčenou hlavou a tvářit se, že se jí ta včerejší pohroma vůbec nedotkla, ji stálo neskutečně mnoho sil. I když šéfovi slíbila, že si včerejšek napracuje, zmizela z kanceláře dvě minuty po skončení pracovní doby. Celé odpoledne myslela jen na to, že už chce být doma, nalít si sklenku vína a sníst obrovskou oříškovou čokoládu. Umínila si, že si po příchodu domů okamžitě otevře pořádně drahou lahev bílého vína, co Tamon koupil před několika týdny. Když namítala, že to bylo za její peníze, přesvědčoval ji, že víno je skvělá investice a za pár let na něm vydělají majlant. Básnil o tom, jak skvělý ročník to byl a jaké měl štěstí, že ho sehnal jen za pár stovek eur. *Mých pár stovek eur!* doplnila ho v duchu. Ale dnes už jí bylo všechno jedno. Nutně se potřebovala restartovat a nic jí s tím nemohlo pomoci víc než kvalitní víno.

Jako první ji zarazilo, že dveře jejího bytu nebyly zamčené. Byla si jistá, že ráno zamykala. Jakmile vešla, zůstala nevěřicně zírat na Tamonovy klíče položené na komodě a téměř prázdný byt. V první chvíli ji napadlo, že ji vykradli, ale potom jí došla bolestivá pravda. To byl on!

Vyzula se, s lodičkami v rukách nevěřicně chodila z jednoho pokoje do druhého a nestačila se divit, co všechno zmizelo. Nová televize, křeslo, komoda z obývacího, stoleček z chodby... Dokonce i její drahý kávovar, s jehož koupí tak dlouho váhala. Hodila lodičky na zem, bez ohledu na to, že podpatky mohly poškrábat parkety, a rychle se rozběhla do ložnice. Vyházela ze šuplíku všechno spodní prádlo a s úlevou vytáhla kazetu se šperky po babičce. Byly to masivní starožitné kousky, které nebyly určené na běžné nošení,

a tak o nich Tamon naštěstí nevěděl. Možná by za ně dostal tisíc eur, ale pro ni měly nevyčíslitelnou citovou hodnotu. Kdyby zmizely, nedokázala by se babičce podívat do očí.

Odevzdaně si sedla na zem a rozhlédla se kolem sebe. Zmizel i stojan s vínem, které koupil. Všude byl nepořádek, který nadělal, když si balil svoje věci. Teda ne svoje. Byly to všechno její věci! Když se k ní stěhoval, vše, co měl, se vešlo do jednoho kufru. Dnes potřeboval na vystěhování minimálně dodávku. Nechápala, jak mu vůbec mohla důvěřovat. Nedalo se říct, že by do něj byla bláznivě zamilovaná, a kromě toho se jí v hlavě pořád ozýval jakýsi varovný hlas, ale měla ho svým způsobem ráda. Nebo spíš, jak dnes zjistila, ne jeho, ale jakousi svou představu o něm, protože tohoto by ten Tamon, za jakého ho považovala, nebyl schopný.

Znovu musela zatřepat hlavou, když si vzpomněla na to, jak po odchodu kamarádky Kiky, se kterou v tomto bytě původně bydlela, odmítla všechny seriózní zájemce o volný pokoj a nechala se ukecat Tamonem, aby ho pronajala jemu. Ale dočkala se jen nájmu za první týden. Potom měl vždycky nějakou výmluvu. Že právě nakoupil, právě se vrátil ze služebky a šéf mu ještě neproplatil výdaje nebo že musel nečekaně pomoci svému strýčkovi, který má zdravotní problémy a nutně potřebuje peníze na operaci.

Zdálo se jí to sice divné, ale ošálil ji svým šarmem a ona se dala uchlácholit výmluvami a něžnostmi. Hlupačka! A to se kvůli Tamonovi málem pohádala s Kikou. Od té doby, co se odstěhovala z tohoto bytu, ve kterém spolu bydlely čtyři roky, a nastěhoval se do něj Tamon, tu byla jen jednou pro věci, které si při stěhování zapoměla. Bylo to krátké setkání. Poté, co si Tamon dovolil utrousit nemístnou poznámku na Kičino drobné poprsí, jí naznačila, že s ním nechce mít nic společného. A ona hloupá si namlouvala, že Kika jí jen závidí, že se o ni někdo zajímá.

Zvedla se ze země a začala v tašce hledat mobil. Teď chtěla mluvit pouze s jedním člověkem a nezbývalo jí než doufat, že i on bude chtít mluvit s ní.

„Kiko?“ Navzdory tomu, že se Lorin snažila ze všech sil, nedokázala svůj hlas oprostit od emocí, a Kika už při prvním slově postřehla, že něco není v pořádku.

„Mám přinést víno?“

Znaly se opravdu dobře.

„A oříškovou čokoládu,“ doplnila Lorin mezi vzlyky.

Kapitola 3

„TO JE TAKOVÝ HAJZL!“ KIKa seděla na zemi naproti Lorin v jejím vypleněném bytě a nemohla uvěřit tomu, jak se ten kretén zachoval.

„Co chceš dělat?“

„Co můžu dělat? Netuším, kde je. Volala jsem mu snad tisíckrát, ale má vypnutý mobil. Poslala jsem mu několik zpráv, ve kterých jsem mu vynadala tak, že mou matku by rovnou odvezli, kdyby si je přečetla, ale stejně je mi to k ničemu.“

„Na policii jsi už doufám byla.“

Lorin se rozplakala ještě víc a zavrtěla hlavou. Zjevně nepomáhala ani lahev bílého a pětisetgramová čokoláda, kterou Kika stihla cestou sem ukořistit na benzínce.

„Nemůžu dělat vůbec nic. Na nájem jsme měli bohužel jen ústní dohodu.“

„Lorin! To nemyslíš vážně! Dobře, ale ukradl ti hromadu věcí.“

„Já vím, ale zaplatil je ze svého účtu.“

„Cože? Tomu nerozumím.“ Kika se natáhla, aby Lorin i sobě dolila víno, ale nespustila z ní přitom oči.

„Tamon potřeboval na prodloužení víza doložit, že má na účtu několik tisíc eur. Samozřejmě, že tolik neměl. Omylem otevřel mou poštu, kde mi banka oznamovala ukončení stavebního spoření a sdělovala mi, že mi ty peníze vyplatí...“

„Omylem?! Jestli to byl omyl, tak já jsem arabská princezna!“
Kičin křik se odrážel od holých stěn obývacího pokoje.

„Zeptal se mě, jestli bych byla ochotná mu ty peníze na dva týdny půjčit. Normálně bych to neudělala, ale v té chvíli mě svou otázkou zaskočil... Nebyla jsem na to připravená a nedokázala jsem se z toho nijak vyvléknout. Říkala jsem si, že se mnou bydlí a pracuje, tak co by se asi tak mohlo stát. Když dořešil vízum, chtěl mi peníze vrátit... Ale jelikož to bylo před víkendem, během kterého jsem chtěla jít nakupovat nábytek, řekla jsem mu, aby si ty peníze nechal na svém účtu a nákup zaplatil. Převést je na můj účet by mohl až v pondělí a brát s sebou do nákupního centra tak velkou hotovost jsem nechtěla. Přišlo mi to jako dobré řešení. A tak... všechno šlo z jeho účtu.“

Lorin se znovu rozplakala a potom smutek zapila pořádným lokem vína.

„Zlato.“ Kika ji objala, i když by ji nejradši uškrtila. Ale komu by to pomohlo? „Co teda budeš dělat?“ zeptala se po chvíli.

„Hodím si mašli. Nebo budu žít jako Japonci. S minimalistickým nábytkem a tvářit se, že jsem moderní. Další splátku hypotéky a náklady na byt ještě nějak zvládnou, ale za dva nebo tři měsíce to už bude bez příjmu z nájmu problém. Měla jsem si tu rekonstrukci nejdřív lépe propočítat. Ale kdo mohl vědět, že nakonec bude stát skoro dvakrát tolik, než byl původní rozpočet?“

Kika se rozhlédla kolem sebe. Byl to krásný, prostorný byt. Rekonstrukce se opravdu vyplatila, i když Lorin stáhla na dno jejich finančních možností a uvázala jí na krk pořádný úvěr.

„Nezbyde mi nic jiného, než co nejdřív znovu pronajmout ten pokoj. Ale tentokrát nepronajmu ten, ve kterém měl bydlet Tamon, ale svůj. Je větší a hezčí. Můžu za něj chtít víc. I tak si ale budu muset pořádně dlouho utahovat opasek.“

Kapitola 4

HOROSKOP BEN: *OTEVŘETE SE NOVÝM možnostem a přestaňte si namlouvat, že i pád na hubu je posun vpřed.*

V pondělí přišla Lorin do práce o hodně dřív než obvykle, protože chtěla na firemní kopírce namnožit inzerát na pronájem pokoje. Přes víkend ho už sice dala na internet, ale odezva byla mizerná. Možná o ten pokoj projeví zájem někdo z okolí. Spěchala, aby měla kopie hotové dřív, než bude šéfa celé dopoledne doprovázet na pracovní schůzce. Několik inzerátů vyvěsí na autobusových a tramvajových zastávkách v okolí. Kromě toho chtěla také projít nějaké inzeráty s nabídkou práce a doufala, že se jí podaří ukořistit nějakou víkendovou brigádu, dokud se její finanční situace nezlepší.

„Á, Lorin, vidím, že už se díváš na inzeráty. Jsem rád, že je tu aspoň někdo, kdo myslí samostatně, ale obávám se, že náhradu za Tamona přes inzerát nenajdeme. Zkusím štěstí v agentuře. Doufám, že budou mít někoho po ruce. Jinak bude muset zaskočit Ben, i když ho potřebuju na mnohem složitější akce. Doplnil konečně ty potřebné údaje?“

„Pokud vím, tak zatím ne,“ odpověděla Lorin s trochu špatným svědomím.

Nepřišlo jí fér bonzovat na něj po tom, co jí v pátek zachránil kůži, ale lhát taky nemohla.

„Já ho přetrhnu! Hraje si se mnou jak kočka s myší.“

„Co je se mnou?“ ozval se ostrý hlas za jejich zády.

Ben stál v otevřených dveřích její kanceláře, aniž by si ho Lorin nebo šéf všimli.

„Už snad tisíckrát jsem ti řekl, že potřebuju, abys doplnil svůj nouzový kontakt.“

„Přesně tak, jak jsem vám já tisíckrát odpověděl, že nikoho nemám. Jsem sám. Nemám žádné příbuzné, které byste v případě méj smrti nebo zranění mohli kontaktovat. Takže ničí podpis nepotřebujete a ani nikomu nedávám plnou moc. Na tom se od minulého týdne nic nezměnilo. Kdybych se přes víkend neplánovaně oženil nebo se stal otcem, určitě bych vám dal včas vědět!“ vyštěkl a hodil Lorin na stůl několik papírů sepnutých sponkou.

„Blbost! Každý někoho má. Rodiče, sourozence, tety, strýce, bratrance ze šestého kolene...“

„Já ne!“ vykřikl Ben a s těmito slovy zmizel z její kanceláře.

„Kdyby nebyl takový odborník, z fleku ho vyrazím!“

Šéf celý rudý zlostí následoval Bena na chodbu a práskl za sebou dveřmi tak silně, až pod nohama ucítla vibrace. Byla ale ráda, že odešel dřív, než by musela vyjít s pravdou ven a přiznat, že její hledání v inzerátech má čistě soukromý charakter. Překlikla na inzeráty, kde lidé hledali bydlení.

„Ještě tohle patří k tomu školení... Konečný seznam účastníků.“ Ben znovu vpadl do její kanceláře a položil papír se dvěma desítkami jmen na její stůl. Než ale odešel, zavadil pohledem o monitor jejího počítače.

„Nemovitosti? Kupujete, nebo prodáváte?“

„Velmi vtipné... Ale, popravdě, prodej by mě zbavil hromady starostí. Jsem vám dlužná jednu radu za tu vaši, co se týče mého hesla, tak si hned splatím dluh – nikdy nerekonstruuje!“

„Myslíte tu krabici od bot, ve které bydlím? A i z té se budu muset brzy vystěhovat. Najít v tomto městě byt je horor.“

Lorin užasle vzhledla od monitoru. Už podruhé za krátkou dobu si s ní vyměnil několik vět. A navíc řekl něco o svém soukromí. Neuvěřitelné...

„Proč?“

„Nevidíte ty ceny?“

„Ne, myslela jsem, proč se musíte co nejdřív vystěhovat?“

„Bylo to jen dočasné řešení na několik měsíců. Kamarád byl na jednu sezonu na výletní lodi, ale ta se brzy vrací. Včera jsem se byl podívat na byt, ve kterém pronajímají pokoj. Neměl víc než deset metrů čtverečných, sprcha byla v kuchyni a na toaletě byla v pořádku asi jen každá třetí kachlička. Fakt neskutečné.“

„Takže zrovna hledáte něco jiného?“

Její otázka Bena zastavila už s rukou na klíče.

„Mám volný pokoj.“

„Volný pokoj? A... Rozumím. Sorry, ale to není nic pro mě.“

Dřív, než stihla něco říct, byl pryč.